

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 3322 van 30 oktober 2007
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Kameroense nationaliteit, op 11 juli 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VANDEUREN, loco advocaat D. MENGELS en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas van de bestreden beslissing luidt als volgt:

U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn afkomstig van X in de North West provincie. Uw vader overleed in X ten gevolge van een slangenbeet en u verhuisde met uw moeder naar X. U had er samen met uw moeder een restaurant. Op 15 november 2006 kwam er een groep van ongeveer 14 mannen eten in het restaurant. Na een half uur vertrokken ze. Even later kwamen 5 agenten langs in het restaurant. Ze zeiden u dat ze informatie hadden dat er een meeting in het restaurant was gehouden. U antwoordde dat er geen meeting was geweest en u riep uw moeder. Uw moeder antwoordde de agenten dat het restaurant geen bijeenkomstplaats is, maar een plaats waar mensen komen eten. De agenten vroegen hen te volgen. Uw moeder weigerde en keerde terug naar de keuken. Ze werd door een agent meegetrokken en geschopt in haar ribben. U werd samen met uw moeder naar het politiekantoor van X gebracht. De commandant zei uw moeder dat het restaurant gebruikt werd voor illegale meetings, wat u en uw moeder ontkenden. U meldde de commandant dat u de gasten had horen spreken over de Anglofone afscheidingsbeweging Southern Cameroons National Council (SCNC), maar dat het geen meeting was. U werd gescheiden van uw moeder en in een cel opgesloten. De volgende dag werd u door een commandant ondervraagd. U werd gevraagd te melden hoeveel keer er een meeting was gehouden, hoeveel personen er aanwezig waren en hun namen te geven. U antwoordde dat er nooit een meeting was gehouden. Op weg naar uw cel zei een agent dat uw moeder ziek was en naar het ziekenhuis was

gebracht. De volgende dag werd u opnieuw voor de commandant gebracht en diende u de namen te geven van de aanwezigen op de meeting. U zweeg, waarop u werd gefolterd. U bezweek en werd 's nachts wakker. Na een tijdje kwam er een agent die u meenam en liet baden. Na het bad moest u hem volgen naar het kantoor, waar hij u verkrachtte. Op zondag riep de commandant u en u trachtte hem het incident met de agent te melden, maar hij riep dat u valse beschuldigingen maakte tegen zijn personeel en u werd teruggebracht naar de cel. Later zei dezelfde agent dat hij eten voor u had. U vroeg hem of u naar het toilet kon en hij toonde u de buitendeur. U ging naar de deur en kon weglopen. U liep naar uw vriendin (E.). De volgende ochtend kon u met een vrachtwagen meerijden naar X. U ging naar uw oom (S.) in X en verbleef er ongeveer een maand. Op 27 november 2006 ontving u het nieuws dat uw moeder was overleden. Ze was van het politiekantoor naar het ziekenhuis gebracht en later door uw oom naar het dorp gebracht. U ging met uw oom naar het dorp X. Er waren agenten aanwezig in X en uw oom vroeg u terug te keren naar X. In X hield uw oom wat later een feest en u diende bij een vriend van uw oom (S.) te logeren. U werd door (S.) bij zijn terugkeer van het feest verkracht. Op 28 december 2006 ging u naar uw andere oom (J.) in X, X. Op 18 januari 2007 stelde uw oom u voor aan een dame met wie u zou reizen. U hebt Kameroen per vliegtuig verlaten op 18 januari 2007 en op 19 januari 2007 in België asiel gevraagd.”

2.1. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 136.692, 26 oktober 2004). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…) U verklaart op het Commissariaat- generaal dat u nooit politiek actief bent geweest, hetzelfde geldt ook voor uw familiekring (zie gehoor CGVS, p.6). U verklaart nooit gearresteerd te zijn geweest en voor november 2006 nooit enig probleem te hebben gekend met de Kameroense autoriteiten (zie gehoor CGVS, p.7). U stelt dat u aan de agenten meldde dat u het woord SCNC had gehoord bij de gasten, waardoor het niet onlogisch is dat de autoriteiten u hierover zouden willen ondervragen. U kon echter geen verdere informatie over de gasten geven aan de agenten; u had deze personen nooit eerder gezien, noch kende u hun namen (zie gehoor CGVS, p.7). Daarbij waren de gasten niet meer aanwezig in het restaurant op het ogenblik dat de agenten langskwamen (zie gehoor CGVS, p.9). U bleef ontkennen dat er meetings werden gehouden in het restaurant (zie gehoor CGVS, p.12). Gezien de agenten u en uw moeder aantroffen in het kader van uw beroepsactiviteiten en het als restauranthouder mogelijk is dat u niet weet wie er komt eten, is het onwaarschijnlijk dat de Kameroense autoriteiten u hiervoor blijvend zouden vervolgen.

Bovendien verklaart u dat uw moeder, weliswaar om gezondheidsredenen, door de politie werd vrijgelaten (zie gehoor CGVS, p.15-16), wat niet wijst op een ernstige vervolging door de autoriteiten. Aangezien u om dezelfde reden als uw moeder werd opgepakt; kan worden aangenomen dat ook de vervolging jegens u kan gerelativeerd worden.

Verder beschikt u trouwens over geen enkel objectief element waaruit blijkt dat u ook na uw vlucht uit uw detentie-oord, nog werd gezocht door de Kameroense autoriteiten. Het feit dat de autoriteiten u zelfs niet bij uw ooms in X en X kwamen zoeken wijst op het tegendeel.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent niet in het bezit van enig reis of identiteitsdocument dat uw asielrelaas zou kunnen staven. Wat betreft uw reisweg dient te worden vastgesteld dat u er niet van op de hoogte bent met welke documenten u heeft gereisd. U stelt dat u geen documenten in handen heeft gehad (zie gehoor CGVS, p.4), wat weinig geloofwaardig is. Uit de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat elke passagier die niet uit de EU afkomstig is, geacht wordt zijn paspoort persoonlijk te overhandigen, ook als hij in groep reist. Bovendien worden deze passagiers gevraagd naar het doel van hun reis en hun financiële middelen (zie informatie administratief dossier).

Tenslotte bevat uw verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen."

3.2. Verzoekster beroept zich in een enig middel op machtsoverschrijding en de schending van de motiveringsplicht. Machtsoverschrijding omvat de schending van het geschreven en ongeschreven recht, met name de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt dat hierbij dient gewezen te worden op de motiveringsplicht, zoals opgenomen in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Volgens verzoekster maakt de bestreden beslissing geen melding van afdoende, draagkrachtige motieven die aan de weigering ten grondslag liggen. Zij beweert dat de bestreden beslissing is gebaseerd op een mening, zonder dat er afdoende motieven worden aangehaald. Zo acht het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: CGVS) het verhaal van verzoekster simpelweg onwaarschijnlijk en is het van mening dat er onvoldoende bewijs wordt voorgelegd van de feiten die aan verzoeksters relaas ten grondslag liggen. Volgens verzoekster is dit gebrek aan bewijs te wijten aan de omstandigheden, in het bijzonder dat zij voor haar eigen leven te vrezen had, gelet op de folteringen die zij heeft ondergaan en de mensonwaardige behandeling door één van de agenten, die haar verkrachtte. Gezien de motivering voortgaat op een gedeelte van de afgelegde verklaringen van verzoekster is, hoewel er aan de formele motiveringsplicht is voldaan, de materiële motiveringsplicht geschonden.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoekster de hervorming vraagt van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen door het CGVS op 4 juli 2007.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad merkt op dat verzoekster geen begin van bewijs voorlegt omtrent haar identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor haar geloofwaardigheid.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich ertoe beperkt te stellen dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt doch de motieven van de bestreden motivering niet *in concreto* weerlegt. Deze worden derhalve als niet-betwist en vaststaand beschouwd en door de Raad overgenomen. Gezien het feit dat (i) verzoekster, noch haar familie, ooit politiek actief waren (ii) zij nooit werd gearresteerd of problemen heeft gekend met de Kameroense autoriteiten voor november 2006 (iii) de agenten haar aantreffen in het kader van haar beroepsactiviteit en het als restauranthouder mogelijk is dat zij niet weet wie er komt eten en het derhalve onwaarschijnlijk is dat de Kameroense autoriteiten haar blijvend zouden vervolgen (iv) haar moeder werd vrijgelaten, wat niet wijst op een ernstige vervolging, en verzoekster om dezelfde reden werd vervolgd zodat ook haar beweerde vervolging gerelativeerd dient te worden (v) er geen objectieve elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat zij nog werd gezocht door de autoriteiten, zelfs niet bij haar ooms in Bamenda en Douala, kon de Commissaris-generaal op goede grond beslissen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Het middel is ongegrond.

4 De Raad stelt vast dat verzoekster niet om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt. Aan verzoekster kan, gelet op de inhoud van het administratief dossier en de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar verklaringen (zie sub 3.3), de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 oktober 2007 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.